

ישובים על הספה הזרה, שוחים האחד בעיני השנייה, נרגשים ומלאי תשוקה. יודעים, כי מה שהם עומדים לעשות בעוד רגע, הוא אסור. הדלת נעולה עליהם, וכל עולמם יכול היה להיחרב, לו ידעו אוהביהם מה עומד להתחולל בין ארבע הקירות הללו. אם היה להם שמץ של מושג איזה מרוץ מטורף הם פותחים בספה ההיא, ולמשך כמה שנים הוא עתיד להפוך את חיי שניהם לחצויים, מייסרים, מלאי תשוקה ומלאי סתירות. לו ידעו, היו וודאי שוברים את הדלת הזו ומעלימים אותם האחד מהשנייה עד קץ הימים.

נופר איננה תמימה, אך אהבתה טהורה כמו ניצן רך הבוקע מעטיפת הירוקת. יש לו המון חברים, הוא כל כך בטוח בעצמו, שאף השתיקה שלו בנוכחותה מייצרת זרמי רטיבות המלחלים את עיניה ועוד איברים מוצנעים אחרים. הוא סטודנט שלה, יפה תואר והוא יודע את זה, מלא בעצמו. אך ברגעים הללו הוא על סף כיבושו הראשון אותה, ולכן עושה כל מאמץ להקסים אותה, השבויה ממילא כבר בידיו. זוהי שעת בוקר, תחילתו של יום. אנשים עסוקים בשעות הללו בנסיעה לעבודתם, בהכנת משרדם לקבלת קהל, אימהות מכינות את ילדיהם. איש בחייהם אינו מעלה על דעתו, שעכשיו בדיוק, הם יוצרים את חיבורם הפיזי הראשוני. איש לא מדמיין כי הם פורצים, ברגעים אלה, את מעגל חייהם המוכר, השגרת, החשוף למכריהם, ויוצרים במחשכים מעגל חדש, בוסרי, סודי, מלא תשוקה הפותח חובות קארמטיים, וסוגר אחרים בכל עבר.

שקט בדירה, שקט רב משמעות, הלמות ליבם כמעט נשמעות כנגינת רקע. הוא מדבר אליה, על יופייה, על התשוקה המטורפת שהוא חווה בנוכחותה, על המתח שהיה שרוי בו בחודשים האחרונים, עד שהצליח סוף סוף להיות איתה לבד, כשאף אחד לא רואה או שומע, להביע את עצמו כמו שהוא כל כך רצה. הווייתה כולה נדמית כמתנגנת על המילים שהוא מפליא כל כך לומר. מוביל את פגישתם כמנצח על תזמורתו, משכיח ממנה לגמרי שהוא צעיר משמעותית ממנה, שיש להם, לשניהם זוגיות, ושמה שהם מתחילים פה ברגעים אלה, מוגדר בפי כל כאסור.

סירנה נשמעת בחוץ, מאמבולנס המפלס לו דרך בכביש השכונתי. נופר, המזוהה סימן בכל דבר שעובר לידה, מקדישה לצלילים מחשבה, וניתקת לרגע ממנו, מתלבטת במחשבותיה אם הסירנה הנשמעת עכשיו ומושכת את תשומת ליבה, היא סימן אזהרה עבורה...זוהי אחרונית, וקופאת. הפחד משתלט על תווי פניה. ינאי מתקרב אליה, היא מסובבת את ראשה ממנו, מחניקה את בכייה המאיים להתפרץ. היא נמשכת אליו כמו למגנט. חשיבתה הרציונאלית ננטשה לאנחות, וליבה מנצח באופן מוחלט על בחירתה להגיע, ולפגוש בו כאן, לבדה. היא מבינה כי אין דרך חזרה מהקו האדום שהיא חוצה פה היום, רק מעצם נוכחותה עמו ברגעים אלה, לבדם בדירה, כשעומר, בן זוגה בשבע השנים האחרונות, ואשר, לא מזמן, עברה להתגורר עמו עם ילדתה, יודע שהיא בדרכה עכשיו למכללה, להרצאה במסגרת קורס למשאבי אנוש, שאותו היא מלמדת.

היא מכירה את ינאי רק חודשים ספורים, וכבר חוצה בגללו כל גבול שהאמינה בו במשך כל חייה. היא יודעת שהוא, שמשיג כל מה שהוא רק רוצה בשיחת טלפון אחת, אכן התאמץ בכל כוחותיו להקסים אותה, ולגרום לה להעלים את השער, אותו היא דורסת היום ברגל גסה. זו דירה ששכר, היא יודעת, למפגשים מן הסוג הזה, והיא ממש מבינה, מבלי שראתה באמת, כמה נשים היו כאן לפני. אך נופר, לא באמת האמינה שתעשה משהו בפגישה הזו, אולי רק תחבק אותו, אחרי כמעט חצי שנה של משחק מילולי מקדים, שבמהלכו הוא ממלא את כל חלומותיה, וכובש את מרבית מחשבותיה בקלות מדהימה, הופך את מציאותה כולה למיותרת ומטרידה, ואותו המשתלט עליה, לכל עולמה ממש.

"את לא בוכה לי עכשיו!" הוא פוקד עליה, מחזיק בסנטרה, ומביט לתוך עיניה.

היא נשמעת לו, ושבה להביט בו בעיניים בורקות. והוא מטה את פניו ומחדיר את לשונו לפיה, לופת בעזרתה את לשונה שלה, להפתעתה המוחלטת. עיניה נפקחות בתדהמה, והוא ממשיך בשלו, כובש אותה, שובה אותה בידיו. מכניס בטבעיות את ידיו אל תוך חולצתה, ומלטף את שדיה הבשלים, והיא, נבהלת לרגע מכל הסצינה החדשה שהשתלטה עליה, ומפסיקה אותו.

"לא תכריח אותי לעשות משהו נגד רצוני, נכון?" היא שואלת חסרת בטחון ומבוהלת לרגע מעצמה.

הוא מושך את ידיו לאחור, ועונה לה, כי מעולם לא עשה זאת ולעולם לא יעשה. "רק מה שתסכימי" השיב בהירות, כמי שידוע לגמרי שתיכף היא תסכים לו להכל.

הוא מדבר אליה כבר חודשים ארוכים, כראש תא הסטודנטים הממולח לנציגת סגל המרצים שהיא. מרגיל אותה לקצב שלו, לטונים, לחשיבה, שובה את לבה בסבלנות, כממלא כל סעיף בתוכנית כיבוש מוגדרת מראש, ועכשיו, הוא אוכל אותה ממש, כמו תבשיל שעמל עליו זמן רב, בפיו ובידיו. מנסה להשחיל את ידיו למכנסיה, והיא אינה מאפשרת לו, מותחת את הקו האדום שהיא חוצה עוד קצת, מרגיעה את עצמה כי זו בסך הכול נשיקה, ולא יותר מזה. שעה ארוכה, שנגמרת, כך נדמה לה, עוד לפני שהתחילה, הם מתנשקים כך לשיכרונה המוחלט, עד שלבסוף, ברגעי מגעם האחרונים, היא מסירה התנגדות בשיכרון חושים, ומאפשרת לו להשחיל את ידו החצופה לתחתוניה, רק לרגע אחד חטוף. איברה הרטוב שבעירה משתלחת מתוכו, מקבל את פניו, והיא נבהלת, מושכת את ידיו החוצה, ומובכת לחלוטין. הוא מביט לתוך עיניה, כאילו נגע עכשיו בדבר הקדוש ביותר עלי אדמות, ובה, כמי שהניחה לו לזכות בזה. היא מרכינה את פניה מולו, הוא מרים את סנטרה באצבעו, ומתבונן בה כמוקסם. היא נמסה מן המבט הזה, מבלי מילים מהסוג המוכר, אך עם מילים מסוג אחר, שקופות, הרות גורל ורבות משמעות. הם חייבים ללכת, היא מבוהלת ממעשיה, מחשבותיה מתנגשות האחת בשנייה, ויוצרות בתוכה בלבול. היא אינה מאמינה כי מה שחוותה הרגע היה אמיתי, שזו היא, הנמצאת פה, היא שנתנה, הרגע, לגבר אחר לגעת בקודשיה. והוא כמעט יוצא בדילוגים. שמחתו מן ההתקדמות שהשיג איתה סוף סוף, מרפדת את הילתו ופורצת ממנו. היא מתה עליו. מתה, על אף שחשה בתוך ליבה שמוסריותה נרצחה.

היא יוצאת אל הרחוב, ג'ינס צמוד, סריג וורוד יפייפה וצעף תואם מקשטים את גופה, שיערה המתולתל והמלא אסוף לאחור, ופניה השקועות בניתוח המעשים הבלתי נתפסים שזה עתה

עשתה, יפות כשל בובה. מביטה אל ההולכים והשבים, מופתעת שאיש אינו מפנה אליה אצבע מאשימה. בטוחה כי אות קין ענקית חרוטה עכשיו על מצחה, עד כי עיניה מושפלות מול כל אדם המיישיר אליה מבט. אך האנשים רצים לענייניהם, היא מבחינה ומשתכנעת. היא אינה מעניינת אותם בכלל, לא היא ולא המעשים אשר עשתה הרגע, בין ארבע הקירות מסתירות הסוד. אם היה זה אפשרי, אם הייתה עושה בדיוק את מה שליבה מבקש, הייתה חוזרת לאחור, בוכה לו שיחזור על עקביו, רצה במעלה המדרגות, פושטת כבר בדרך את בגדיה, ומוסרת את עצמה בהכנעה גמורה, לידיים האלה שלו, שכל העונג בעולם קיים במ עבודה....

הם הולכים איש לדרכו, להמשך יומו. מחשבות מצטלבות, מכינות האחד לשנייה מרחב נוסף בחייהם, כזה שיכול להכיל את האחר בתוכו, במסגרת מוגדרת, תחת סייגים ומגבלות, אך עדיין מרחב שלא היה נוכח שם קודם.

למחרת, במכללה, הוא מגיע כולו מחויך, כאילו וכבש פסגה נכספת. היא רואה בשמחתו הרבה, ומודעת לכך כי היא גרמה לזה. אך היא אינה רוצה להמשיך בזה. זה לא נכון... זה מכה בה. הוא פוגש אותה בכניסה למכללה, ומספר לה שנשאר ער אתמול כל הלילה.

"גם אני" היא מספרת לו, משפילה עיניים, מנסה להשאיר ארשת רצינית על פניה. הם מרחפים מרוב אושר, שניהם. אין עונג גדול יותר מלממש אהבה. פשוט אין. והרי הייתה זו רק הושטת יד, ראשונית, בוסרית, מהוססת. לא אלו שתבואנה אחר כך, נחושות, טבולות בתשוקה שורפת. לא אלו אשר ישבשו את סדר יומה, חשיבתה, תוכניותיה, שירקמו בסיפור חייה כמו שתי וערב של כאוס בין מוסר וטוהר, לתשוקה העולה היישר מתהומות הקיום, מן המעמקים הבלתי נגישים לאיש מלבדם.